

Medlem fra Odense havde store Betænkeligheder, er imidlertid ordret den nugældende Bestemmelse. Det er § 9 i Forslaget, der præcis er den samme som § 8 nu, og de ret betydelige Farer, det ærede Medlem mente kunde følge af denne Bestemmelse, have ikke vist sig i de forløbne 14 Aar og ville sikkert heller ikke vise sig, om denne Bestemmelse bliver staaende.

Hovedsagen ved Behandlingen af Spørgsmaalet om Folkeskolelærernes fremtidige Uddannelse er vel nok paa Sagens nuværende Trin det Spørgsmaal: Kunne vi blive ved det 3-aarige Seminarieophold, eller bør der lægges et Aar til? I Lærerkredse synes Kravet for Tiden at lyde paa 4 Aar, og det endda ret stærkt, navnlig at dømme efter Udtalelser paa Skolemødet sidste Sommer og efter den der vedtagne Resolution. Det er derfor dette Spørgsmaal, der særlig har maattet frembyde sig til Overvejelse, naar jeg agtede at fremsætte Forslag om Ændringer i Seminarie-loven. Spørgsmaalet er altsaa dette: Skulle vi udvide Tiden til 4 Aar med deraf følgende betydeligt forøgede Ofre fra Elevernes Side? Vil der ved en Udvidelse til 4 Aar være vundet væsentligt, saa meget i alt Fald, at der kunde være Grund til for at opnaa denne Gevinst at gøre Vejen for de unge Mænd længere og mere bekostelig, end den er nu? Jeg maa derfor tillade mig at omtale dette Punkt noget nærmere.

Det er navnlig det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), der har gjort sig til Talsmand for, at dette Krav om Seminarieopholdets Udstrækning til 4 Aar bør imødekommes, for at der overhovedet kan blive Tale om, at det, vi nu gaa til, kan blive en Forbedring af vor Læreruddannelse. Kravet om det 4-aarige Seminarieophold har sin Styrke i sin aritmetiske Simpeltid: 4 Aar ere 1 Aar mere end 3 Aar, det kan enhver forstaa, og hvad en Seminarist fremtidig lærer, staar altsaa i et Forhold som 4 til 3 til, hvad han nu lærer. Dette lyder klart og ligefrem. Men det store Spørgsmaal er, om dette aritmetiske Forhold ogsaa vilde vise sig i den Virkelighed, der ikke retter sig alene efter Tallene. Jeg omtalte ved Fremlæggelsen af Lovforslaget, at man i dette Forhold bør tage noget i Betragtning, at der ikke her er Tale om et Studieaar til i al Almindelighed, men at det drejer sig om et 4-aarigt Ophold paa et Seminarium i Ranum, Nørre-Nissum o. s. v., og derfor kun med Adgang til Paa-virkning af de samme, og de samme faa

Lærere, der ere knyttede til et saadant Seminarium. Seminariekyndige Folk — og der er flere, paa hvis Mening jeg i denne Sag maa lægge betydelig Vægt — ere ved Erfaringen komne paa det rene med, at naar Lærere og Elever have gaaet sammen under disse Forhold i 3 Aar, ere de egentlig med Hensyn til videre Udviklingsmuligheder færdige med hverandre. Dertil kommer endvidere, hvad man maa være forberedt paa, at forlænges Tiden med et Aar, vil det 3die Aar rumme nogen Fare for ingenlunde at blive benyttet med al den Energi og Friskhed, som maatte forudsættes, hvis virkelig dette Tillæg af et Aar skulde bringe et tilsvarende Tillæg af Kundskabserhvervelse og Udvikling. Man vil her ved en saadan ny Ordning have en 3die Klasse, hvis Elever lige have overstaaet første Del af Eksamen, medens 2den Del ligger saa langt ud i Fremtiden — den kommer først om 2 Aar —, at den hverken vil virke æggende eller truende. Det ses allerede nu, det er ingenlunde blot et Fantasibillede. Allerede nu er det efter mange Udtalelser fra Seminarierne saaledes, at naar første Del er overstaaet, er der stor Tilbøjelighed hos Eleverne til at gaa noget i Dvale i det første Fjerdingaar eller til den kommende Juleferie.

Til Tider tales der meget om Overbebyrdelse ved Seminarierne, og det er meget muligt, at Forberedelsen til første Del, altsaa de første to Aar, kan frembyde nogen Overbebyrdelse, naturligvis særlig for de Elever, der have manglet Forudsætninger for med Lethed at følge med. Men, som jeg nævnte, efter adskillige Vidnesbyrd at dømme kan det tilige siges, at der efter den overstaaede første Del er en almindelig Tendens hos Eleverne til foreløbig at gaa med halv Kraft det meste af $\frac{1}{3}$ Aars Tid eller Tiden indtil Nytaar. Dette kan vel nok staa i Forbindelse med en allerede naaet vis Træthed ved de daglige ensartede Forhold paa Seminariet og maaske ogsaa staa i Forbindelse med en vis Følelse af, at nu ere de saa vidt, og naar de have overstaaet første Del af Eksamen, skulle Seminarierne nok sørge for, at de bestaa til sidste Del. Man maa nu en Gang i et saadant Forhold se paa Verden, som den er, og se paa dette saaledes, at man med al mulig Respekt for Elevernes Ønske og Villie til at skaffe sig det bedst mulige Udbytte af Seminarieopholdet og med samme Respekt for Lærernes Energi til uforandret stadig at tage fat med samme Kraft, maa tage den Mulighed med, at det